

вѣкъ не става. Разказаше тя още много работи ала азъ малко нѣщо запомнихъ, че погледа ми бѣше въ нацѣвтѣлитѣ салкъми, гърдитѣ ми се упояваха отѣ нѣжния аромъ на нацѣвтѣлитѣ салкъми, а душата ми се носѣше като сѣнка изъ ведрата русалийска нощъ.

Не знамъ дали има по-мили нощи отъ тия, кога край рѣката цѣвнатъ високитѣ салкъми... Високитѣ, клонести салкъми, по чийто гранки цѣвтоветѣ сж натрупани като бѣли облачета и тукъ-тамъ между тѣхъ се откроява замечтано небе, сѣкашъ нѣщо сънуватъ; градинитѣ, съ своитѣ росни фитарии шептятъ отѣ влага и се тулятъ изъ тѣмнитѣ сѣнки на бѣлитѣ салкъми; потокътъ дълбоко низъ ронливи брѣгове нѣщо бѣбли и се кикоти, поелъ стрѣмглаво надолѣ, а виторогъ мѣсечко, чийто дни още не е сварила да прочете стара вѣщица, се потайва нѣгдѣ надъ горски вършини.

Ято махленчета сме начоколили баба Краса и задъхано я слушаме.

Разказваше ни тя, а азъ понесълъ се на крилатитѣ ѝ приказки съ умъ се носяхъ изъ долината и виждахъ цѣла група съ разплетени коси стройни дѣви въ бѣла прѣмѣна, летятъ като пеперуди изъ цѣвналитѣ салкъми, кацатъ като пауни отъ клонъ на клонъ, замѣрятъ се съ чепки цвѣтъ и весело се кикотятъ. Като отъ лекъ вѣтрецъ салкъмитѣ се люлѣятъ подъ тѣхнитѣ стѣпки и нѣкаква пѣсенъ тананикатъ, както гората шуми кога се разлисти.

Хубави сж бабинитѣ Красини приказки, ала още по-чаровни бѣха русалийскитѣ нощи тогава, защото тогазъ бѣхъ невръстно момче, за което живота бѣ тогава като блаженъ сънъ!